

τα ξίφη στα σκοτάδια

τις μεγαλύτερες αδελφές της, που ήταν όλες όμορφες, αλλά καμιά τους όσο αυτή. Είχε μακριά μαύρα μαλλιά και μάτια που το χρώμα τους ήταν παρμένο από τον τόπο της - τη θάλασσα. Είχε και μια ωραία, λαμπερή ουρά ψαριού. Μ' αυτήν αρμένιζε στον θαυμαστό κόσμο της. Όταν έκλεισε τα δεκαπέντε, και όπως ήταν η οικογενειακή συνήθεια, ανέβηκε στην επιφάνεια της θάλασσας. Να ιδεί, να γνωρίσει, να ακούσει και να μάθει για ακρογιάλια και ανθρώπους, για πόλεις και δρόμους.

Εδρε ο ήλιος όταν έβγαλε έξω από το νερό τ' όμορφο κεφάλι της κι ένα καράβι έπλεε ολόφωτο από μέσα ακούγονταν μουσικές, τραγούδια, χαρούμενες φωνές. Ο πρίγκιπας της γειτονικής πόλης γιόρταζε τα γενέθλιά του. Αυτόν τον πρίγκιπα είδε σ' ένα φινιστρίνη η μικρούλα και τον ερωτεύτηκε. Παράφορα. Και απελπισμένα, καθώς δεν

είχε πόδια να βαδίσει, να τον συναντήσει, να τον αγαπήσει και από κοντά. Έτσι η μικρή γοργόνα κατέφυγε στη μάγισσα του βυθού. Την ικέτευε να της χαρίσει πόδια. «Θα πονέσεις πολύ», την προειδοποίησε η μάγισσα. Οντως, πόνεσε...

Ο Χανς Κρίστιαν Αντερσεν από την παλιά λιμανία πόλη Οδένζεε, μεγαλωμένος στη στέρηση και την απογοήτευση, αρχικώς έγινε γνωστός στην πατρίδα του ως αξιόλογος ποιητής. Εγραψε επίσης και ταξιδιωτικά, θεατρικά έργα αλλά και μυθιστορήματα. Τα παραμύθια του, όμως, του χάρισαν την αιωνιότητα. Στην Ελλάδα κυκλοφορούν μεταφρασμένα ήδη από τα μέσα του 19ου αιώνα. Στην παρούσα έκδοση η ζωγράφος τοποθετεί τους ήρωές της στην Απω Ανατολή, με τους ανθισμένους κήπους, τα υπέροχα κοστούμια, τις μεταξωτές ομπρέλες, τα λεπταίσθητα πρόσωπα, τις ανοιχτές θάλασσες.

■ Κική Δημητριάδου
Η Αρρήτη της ροδιάς
 εικονογράφηση: Νικόλας Ανδρικόπουλος
 εκδ. Διβάνης, σ. 30, έγχρ., σκληρό εξώφυλλο, 10 €

Παραμύθι. Ένα ευτυχομένο, καινούριο παραμύθι, με παλάτια και

βασιλιάδες, πολέμους και στρατηγούς, γραμμένο με ευγένεια και ήθος από μια νέα γυναίκα, την παραμυθού και νηπιαγωγό Κική Δημητριάδου (Γιαννιτσά, 1966). Τις ωραίες εικόνες με τα θερμά χρώματα έκανε ο Νικόλας Ανδρικόπουλος, που πάντα έχει το δικό του χαρακτηριστικό ύφος.

Ήταν, λοιπόν, ένας βασιλιάς μ' έναν κήπο εξαίσιο. Σε αυτόν τον κήπο κατέφευγε κάθε απόγευμα για να γαληνέψει. Ασουνόδευτος. Ήθελε να απολαμβάνει την ομορφιά μόνος του. Μα ένα απόγευμα είδε πως δεν ήταν μόνος· στον κήπο βρισκόταν ένα κοριτσάκι. Ένα κοριτσάκι που κοιμόταν κάτω από την ανθισμένη ροδιά. Στρώμα του το χορτάρι και μαξιλάρι τα χερσάκια του. Να τον ηλικιωμένο και κουρασμένο βασιλιά ήταν το ωραιότερο θέαμα. Γονάτισε και θαύμαζε ώρα το κοριτσάκι. Θα μπορούσε μια ζωή να στέκεται έτσι. Όταν έφυγε

και «άφησε το παιδί κοιμισμένο, άφησε στο πλάι του και την καρδιά του». Εχοντας την εικόνα της μικρούλας στα μάτια του, ρώτησε μέσα στο παλάτι μήπως την είδαν, αλλά αυτοί δεν ήξεραν τίποτε. «Κανείς δεν μπαίνει στους κήπους. Μόνον η Μεγαλειότητά σας».

Τα απογεύματα ο βασιλιάς έπαιρνε γλυκίσματα, φρούτα, παιχνίδια και τα άφηνε πλάι της. Την επομένη το πιάτο ήταν άδειο και το παιχνίδι, μες στα κοιμισμένα δαχτυλάκια, ενώ όλοι στο παλάτι χάρωνταν ήταν οι στρατηγούς του. Είχε μεταμορφωθεί σε πρόο και φιλειπηνικό ηγέτη. Οι μόνιμοι που δεν χάρωνταν ήταν οι στρατηγούς του. «Δεν θα τον κάνουμε τον πόλεμο!», τους είχε προειδοποιήσει. Όταν, ύστερα από μήνες, η μικρούλα επιτέλους ξύπνησε, ήταν για να φύγει. Την αγάλιασε. «Εώς σε λένε;», του ψιθύρισε το δονομά της ξεμακραίνοντας.